

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 89/2015
29.01.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Иваном Тркуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног В.В., због два кривична дела тешка телесна повреда из члана 53. став 2. Кривичног закона Републике Србије, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног В.В., адвоката Д.М., поднетом против правноснажне пресуде Првог основног суда у Београду К 7730/12 од 28.07.2014. године, у седници већа одржаној 29.01.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног В.В., адвоката Д.М., поднет против правноснажне пресуде Првог основног суда у Београду К 7730/12 од 28.07.2014. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду К 7730/12 од 28.07.2014. године окривљени В.В. је оглашен кривим да је извршио два кривична дела тешка телесна повреда из члана 121. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, па му је суд најпре за кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 2. у вези става 1. КЗ учињено на штету оштећеног М.Д. утврдио казну затвора у трајању од 9 месеци, а за извршено кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 2. у вези става 1. КЗ извршеног на штету оштећеног Д.Б. утврдио казну затвора у трајању од 1 године, па га је затим суд осудио на јединствену казну затвора у трајању од 1 године и 8 месеци у коју му је урачунато време за које је био лишен слободе од 05.01.2005. године до 06.01.2005. године. Истом пресудом на основу члана 264. став 4. ЗКП окривљени В.В. је ослобођен дужности накнаде трошкова кривичног поступка и паушала, а на основу члана 258. став 4. у вези става 1. ЗКП оштећени М.Д. је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 1440/14 од 27.11.2014. године усвојена је жалба браниоца окривљеног В.В., па је преиначена пресуда Првог основног суда у Београду К 7730/12 од 28.07.2014. године у погледу одлуке о казни, тако што је Апелациони суд у Београду окривљеног В.В., задржавајући му као правилно утврђене појединачне казне за два кривична дела тешка телесна

повреда за која је првостепеном пресудом оглашен кривим, осудио на јединствену казну затвора у трајању од 1 године и 4 месеца, док је жалба браниоца окривљеног В.В. у преосталом делу одбијена као неоснована, а пресуда Првог основног суда у Београду К 7730/12 од 28.07.2014. године у непреиначеном делу је потврђена.

Против наведене пресуде Првог основног суда у Београду К 7730/12 од 28.07.2014. године захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног В.В., адвокат Д.М., због повреде закона у смислу члана 485. став 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијану пресуду преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе да је извршио кривична дела која му се стављају на терет.

Врховни касациони суд је на основу члана 486. став 1. ЗКП, одржао седницу већа у којој је размотрио списе предмета па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног В.В., адвоката Д.М., је недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводи да првостепени суд у побијаној пресуди не анализира завршне речи странака и не даје јасне разлоге о одлучним чињеницама, јер приликом оцене доказа код оба кривична дела даје разлоге због којих прихвата исказе оштећених, ценећи их као искрене и убедљиве, а који разлози су по оцени браниоца потпуно нејасни, јер су искази оштећених у супротности како са одбраном оптуженог, тако и са изјавама сведока очевидаца, те да у погледу кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим да је извршио дана 10.10.2004. године на штету Д.Б. суд у образложењу побијане пресуде није дао јасне разлоге о одлучним чињеницама, а изнети разлози су нејасни и међусобно контрадикторни јер оштећени у својим исказима није могао да определи чиме му је окривљени нанео повреде критичном приликом, па је нејасно одакле тврдња да је реч о металној шипци дужине око 40 цм, а како то суд утврђује у изреци пресуде. Због свега наведеног бранилац окривљеног сматра да је побијана пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Надаље, у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног истиче да је првостепени суд погрешно и непотпуно утврдио чињенично стање приликом доношења одлуке за кривично дело извршено 26.10.2003. године на штету оштећеног М.Д., јер суд није на несумњив начин утврдио како је дошло до сукоба између окривљеног и оштећеног критичном приликом, те да је чињенично стање које је описано у изреци побијане пресуде у супротности са свим изведеним доказима, па чак и са изјавама оштећеног које је дао у поступку пред истражним судијом 25.01.2005. године и на главном претресу 2007. године, па суд из исказа сведока оштећеног прихвата само оно што му одговара и само на основу тог дела исказа оштећеног утврђује чињенично стање, при чему исказ оштећеног не цени на адекватан начин у односу на исказе окривљеног и осталих сведока, због чега је по оцени браниоца првостепени суд пропустио да на правилан и потпун начин утврди чињенично стање и установи како је до конфликта дошло критичном

приликом. Изложеним наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљеног у суштини оспорава оцену изведених доказа и истом утврђено чињенично стање у побијаној пресуди, а везано за кривично дело за које је окривљени оглашен кривим да га је извршио дана 26.10.2003. године.

Као разлог за подношење захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног В.В. истиче и повреду кривичног закона из члана 439. став 1. тачка 1) ЗКП и с тим у вези наводи да је првостепени суд везано за кривично дело учињено на штету оштећеног М.Д. правилно и у потпуности утврдио чињенично стање, односно објективно оценио доказе, једино је могао доћи до закључка да је окривљени критичном приликом нанео повреду оштећеном у нужној одбрани, те да је првостепени суд у склопу догађаја требало да цени и то да је критичном приликом окривљени имао 60 килограма телесне тежине, а оштећени 130 килограма, док у погледу кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим да је извршио 10.10.2004. године на штету Д.Б. бранилац такође сматра да га је окривљени извршио у стању нужне одбране, што произилази из одбране окривљеног који је навео да је и он критичном приликом претрпео лаке телесне повреде што је потврдила и сведок Г.В., мајка окривљеног, чији исказ суд није прихватио, те да суд није имао у виду и да је судски вештак хирург оставио могућност да је критичном приликом оштећени ударен циглом од 15 цм дужине, те да суд искључиво на основу исказа оштећеног, који није могао да определи чиме му је окривљени критичне прилике нанео повреду, долази до закључка који описује у изреци пресуде, односно да је металном шипком дужине око 40 цм окривљени нанео тешку телесну повреду оштећеном, не постављајући питање како је дошло до сукоба између оштећеног и окривљеног и не прихватајући исказ окривљеног.

Изнетим наводима захтева за заштиту законитости, по налажењу Врховног касационог суда бранилац окривљеног у суштини излаже своју верзију догађаја из које изводи чињеничне закључке, о постојању нужне одбране на страни окривљеног, а који чињенични закључци су другачији од утврђеног чињеничног стања у побијаној пресуди, па по оцени овога суда иако се бранилац окривљеног у захтеву позива на повреду кривичног закона из члана 439. став 1. тачка 1) ЗКП у суштини оспорава оцену изведених доказа и истом утврђено чињенично стање у побијаној правноснажној пресуди.

Такође, бранилац у захтеву за заштиту законитости као разлог за подношење захтева истиче да би се у погледу кривичног дела учињеног на штету Д.Б. дана 10.10.2004. године могло говорити и о кривичном делу тешке телесне повреде из члана 121. тачка 5. КЗ, односно да је окривљени то кривично дело учинио на мах, доведен без своје кривице у стање јаке раздражености нападом од стране повређеног, чиме бранилац окривљеног указује на повреду кривичног закона из члана 439. став 1. тачка 2) ЗКП и с тим у вези наводи да је првостепени суд требало да цени чињеницу да је оштећени Д.Б. много крупнији и јачи физички од окривљеног, што по оцени браниоца указује на недвосмислен закључак, до којег долазе и вештаци, а да је окривљени В. био уплашен и емоционално узбуђен критичном приликом, те да је његова реакција била плод таквог стања. Изнетим наводима захтева за заштиту законитости по оцени овог суда, бранилац

окривљеног износи своју верзију предметног догађаја и из такве верзије изводи чињеничне закључке који су супротни од утврђеног чињеничног стања у побијаној пресуди Првог основног суда у Београду, због чега, по налажењу овог суда, бранилац окривљеног иако у захтеву указује на повреду кривичног закона из члана 439. став 1. тачка 2) ЗКП, фактички оспорава оцену изведених доказа и истом утврђено чињенично стање у побијаној пресуди.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац сходно ограничењу његових права правима која у поступку има окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, као ни по основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног В.В. оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци овог решења тако што је на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног В.В. одбацио као недозвољен.

**Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић, с.р.**

**Председник већа-судија
Јанко Лазаревић, с.р.**